

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 225.786 van 12 december 2013

in de zaak A. 203.974/VII-38.463.

In zake :

1. Jan HOLVOET
2. Bernard DEFRENNE
3. Dirk HONERÉ
4. Jean Marie BRUNIN
5. Luc DELMULLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel Deweirdt
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Doorniksewijk 66
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de NV IVC
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bouckaert en Stefanie François
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 9 januari 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van

de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 2 december 2010, houdende het weigeren aan de NV IVC van de vergunning voor het exploiteren van drie windturbines, gelegen aan de Nijverheidslaan te Avelgem, gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt opgeheven en de gevraagde milieuvergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 223.206 van 18 april 2013 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat er mee gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Dieter Decock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekers en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel Deweydt, die verschijnt voor de verzoekers, advocaat Liesbeth Tommelein, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jan Bouckaert, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de feitelijke gegevens van de zaak betreft, kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 223.206 van 18 april 2013, waarbij de debatten worden heropend.

IV. Onderzoek van de middelen

Zesde middel, tweede onderdeel

Standpunten van de partijen

4. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 30bis van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), artikel 5.20.5.1, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In ondergeschikte orde baseren zij hun middel voorts op de schending van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet.

Verzoekers bekritisieren in een tweede middelonderdeel het feit dat middels een bijzondere exploitatievoorwaarde een geluidsmeting en geluidsreducerende maatregelen worden opgelegd, terwijl blijkt dat de normen niet zullen worden gehaald. Uit artikel 30bis van Vlarem I vloeit volgens hen immers voort "dat de voldoening aan de garantieplicht dadelijk moet zijn, en niet

vooruitgeschoven mag worden naar de toekomst". De vergunningverlenende overheid kan er volgens hen dan ook niet mee volstaan maatregelen op te leggen waarvan niet vaststaat dat zij effectief zullen remediëren aan de vastgestelde normoverschrijdingen. Minstens diende de vergunning voor een kortere termijn dan twintig jaar te worden toegekend. De verzoekende partijen verwijzen hierbij naar het arrest van de Raad van State nr. 173.393 van 12 juli 2007.

5. De verwerende partij repliceert dat artikel 30bis van Vlarem I te dezen geen toepassing vindt, aangezien overeenkomstig artikel 5.20.5.1, § 2, van Vlarem II, de geluidsnormen van Vlarem II voor windturbines niet gelden. Voorts stelt zij dat de exploitant wel degelijk onmiddellijk aan de geluidsnormen moet voldoen. Dat er nog geluidsmetingen ter controle worden opgelegd, doet daaraan geen afbreuk. Dit impliceert volgens haar evenmin de erkenning dat de opgelegde geluidsnormen niet zouden worden gehaald. De vergelijking met het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest gaat volgens de verwerende partij dan ook niet op.

6. Het standpunt van de tussenkomende partij sluit hier in essentie bij aan.

7. In de laatste memorie stelt de verwerende partij nog dat de vergunningsaanvraag op het ogenblik van de indiening voldeed aan de geldende normen en dat het feit dat niet expliciet de mogelijkheid werd vermeld dat geluidsreducerende maatregelen kunnen worden genomen, niet betekent dat het bestreden besluit artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Anders dan in de zaak die aanleiding gaf tot het in het auditoraatsverslag vermelde arrest nr. 212.539 van 7 april 2011, is er te dezen volgens haar geen sprake van een bestaande exploitatie waar de geluidsnormen thans zouden worden overschreden.

8. De tussenkomende partij stelt in haar laatste memorie dat in het licht van de feitelijke context niet valt in te zien hoe verzoekers belang zouden

kunnen hebben bij het betwisten van de wettigheid van een bijzondere voorwaarde die een controlemeting oplegt als bijkomende garantie dat de milieuvorwaarden zullen worden nageleefd, terwijl niet in twijfel kan worden getrokken dat de richtwaarden, gelet op de automatische sturing van de windturbines, kunnen worden nageleefd. Bovendien kunnen verzoekers volgens de tussenkomenende partij geen voordeel halen uit een gebeurlijke nietigverklaring, aangezien die enkel tot gevolg kan hebben dat de richtwaarden zoals vastgesteld in het bestreden besluit, worden herbevestigd. Zij zijn immers identiek aan de huidige normen van Vlarem II.

Wat de grond van het middelonderdeel betreft betoogt de tussenkomenende partij dat het standpunt niet kan worden bijgetreden als zou de opgelegde geluidsmeting dienen om tegemoet te komen aan de onzekerheid over het al dan niet kunnen voldoen aan de vergunningsvoorwaarden. Zij verwijst daarbij naar het arrest 222.052 van 14 februari 2013, waaruit zij afleidt dat volgens de Raad van State de techniek van de automatische sturing, waarbij de rotorsnelheid automatisch wordt aangepast om de geluidshinder te reduceren, garant staat voor het naleven van de opgelegde normen. De overwegingen in het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie tonen volgens de tussenkomenende partij overigens aan dat het opleggen van een geluidsmeting ter controle overbodig is wanneer, zoals te dezen het geval is, wordt gekozen voor de automatische sturing. Voor zover verzoekers betwisten dat de opgelegde richtwaarden zullen worden nageleefd, gaat het, steeds volgens de tussenkomenende partij, niet om kritiek op de wettigheid van het bestreden besluit, maar enkel om de uitvoering ervan. Ten slotte behoort de beoordeling van de haalbaarheid van de normen tot de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid en wordt niet aangetoond dat het bestreden besluit kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig is totstandgekomen.

Beoordeling

9. Verzoekers roepen in dat de milieuvergunning in haar geheel onwettig is, omdat uit de opgelegde exploitatievoorwaarde zou blijken dat de geluidsnormen niet worden gehaald. Zij hebben belang bij het inroepen van dit middel ter ondersteuning van hun verzoek tot nietigverklaring.

De door de tussenkommende partij opgeworpen exceptie is bijgevolg ongegrond en wordt verworpen.

10. De kritiek van verzoekers betreft niet de uitvoering van het bestreden besluit maar wel de in het bestreden besluit zelf opgelegde voorwaarde dat, los van de daadwerkelijke exploitatie van de betrokken inrichting, binnen een termijn van zes maanden geluidsmetingen ter controle worden uitgevoerd.

Anders dan verzoekers betogen kan uit de bekritiseerde bijzondere exploitatievoorwaarde niet worden afgeleid "dat de minister nu reeds toegeeft dat de normen niet zullen gehaald worden".

In de bestreden beslissing wordt onder meer uitdrukkelijk ingegaan op de specifieke aard van de windturbines en het geluid dat zij produceren. Tevens wordt met de opgelegde bijzondere voorwaarde tegemoetgekomen aan het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie.

De tussenkommende partij merkt terecht op dat de opgelegde voorwaarde niet meer is dan een bijkomende garantie voor een goede controle op de naleving van de vergunningsvoorwaarden.

De bestreden beslissing bevat trouwens een zeer omstandige motivering omtrent het door de inrichting veroorzaakte geluid en legt geluidsreducerende maatregelen op.

De schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat met het onderzoek van alle niet eerder onderzochte middelen en middelonderdelen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf december tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin